USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **A. B.**, zastoupeného JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 5/LE - PA03 - PA03 - 2010 ze dne 20. 1. 2010, o udělení azylu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 11/2010 - 42 ze dne 3. 11. 2010,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Pěvě Skýbové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2880 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2010, č. j. OAM - 5/LE - PA03 - PA03 - 2010, o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále „zákon o azylu“). Soud současně ve svém rozhodnutí přiznal odměnu ustanovené advokátce pro žalobní řízení a tlumočnici a nepřiznal náhradu nákladů žalovanému.

Krajský soud v Brně po podání kasační stížnosti proti předmětnému rozhodnutí postupoval ve smyslu § 108 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), a předložil kasační stížnost s příslušnými spisy Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel výslovně uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Nutno uvést, že jako důvod žádosti ze dne 12. 1. 2010 o udělení mezinárodní ochrany stěžovatel uvedl obavy z jednání soukromé osoby - majitele ztraceného stáda koní, které hlídal, a který po něm požadoval náhradu škody. Do Mongolska, které opustil 15. 8. 2008, se nechce vrátit, cítí se být ohrožen ze strany policie, která by ho mohla na základě podaného trestního oznámení obvinit z odpovědnosti za ztrátu stáda koní. Při pohovoru, který byl se stěžovatelem proveden 19. 1. 2010, uvedl totožné důvody, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany v České republice s tím, že žádost podal až po uložení správního vyhoštění, i když mu v dřívějším podání žádné okolnosti nebránily. Do České republiky vycestoval bez problémů, neměl potíže s vystavením cestovního dokladu a víza, protože v trestním rejstříku neměl doposud žádný záznam. Stěžovatel se obává návratu do vlasti, kde by musel čelit shora uvedenému obvinění, v zemi původu jiné problémy neměl.

V kasační stížnosti pak stěžovatel s odkazem na obsah odůvodnění napadeného rozsudku napadá tento rozsudek v rozsahu výroku o zamítnutí žaloby z důvodů podávaných v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, a nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Stěžovatel uvádí, že podle jeho názoru soud nesplnil zákonnou přezkumnou funkci a svým rozhodnutím nenaplnil očekávání, které stěžovatel v soudní řízení o žalobě vkládal. Podle stěžovatele krajský soud nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta žádost o udělení mezinárodní ochrany. Tvrzená nezákonnost spočívá v nesprávném posouzení právní otázky pronásledování. Žalovaný se žádostí o udělení mezinárodní ochrany nezabýval odpovědně a svědomitě, při rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru stěžovatele ve správnost rozhodnutí správního orgánu a napadené rozhodnutí považuje stěžovatel za nepřesvědčivé. Tvrzená vada řízení spočívá dle vyjádření stěžovatele v tom, že skutková zjištění o jeho osobních poměrech v zemi původu jsou v rozporu s rozhodnutím správního orgánu a následně soud tento rozpor neodstranil. Tvrzená nepřezkoumatelnost pro jinou vadu řízení před soudem je spatřována stěžovatelem v tom, že soud porušil jednu ze stěžejních zásad řízení, když podle mínění stěžovatele byl jednostranně vyložen zákon v neprospěch stěžovatele a nebyla tak respektována rovnost stran. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný správní orgán popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť jeho rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a stejně tak i napadený rozsudek krajského soudu, byly podle jeho názoru vydány v souladu se zákony. Žalovaný odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání ve věci žádosti stěžovatele, na výpovědi stěžovatele učiněné během správního řízení a na vydané

rozhodnutí. Žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná v souladu s ustanovením § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by v zemi původu - v Mongolsku mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a citovaného zákona. Stěžovatel měl ve vlasti problémy čistě soukromého charakteru. Na základě výše uvedeného žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti pro její nedůvodnost.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že v té části, kde stěžovatel argumentuje kasačními

důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné posouzení právní otázky při vyhodnocování jeho azylových důvodů, lze uvést následující: touto otázkou se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Pro příklad lze uvést rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 293/2005, sp. zn. 4 Azs 15/2005 nebo sp. zn. 2 Azs 147/2004. Ke kasačním důvodům podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že vadu řízení před správním orgánem lze shledávat, pokud skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, nemá oporu ve spisech nebo je se spisy v rozporu, popřípadě byly při jejím zjišťování porušeny procesní předpisy. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel v napadeném rozhodnutí, je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učiněnému správnému skutkovému závěru, ve spisu obsažený, vede k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech podklad pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, resp. je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Takové vady řízení však nebyly zjištěny. K námitce stěžovatele, že krajský soud k námitkám týkajícím se porušení správního řádu nezaujal žádné stanovisko, Nejvyšší správní soud konstatuje, že v odůvodnění napadeného rozsudku je uvedeno, že krajský soud dospěl k závěru, že žalobní námitka spatřovaná v porušení § 3 správní řádu, konkrétně, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je nedůvodná, neboť žalovaný si obstaral dostatečné množství skutečností a důkazů pro své rozhodnutí, kterými jsou zejména vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tak i podrobně provedený pohovor k důvodu této žádosti. Postup krajského soudu, tak nebyl v rozporu se zákonem a nedošlo k naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K námitce stěžovatele, že správní orgán měl jeho osobní situaci podřadit důvodům obsaženým v ust. § 12 zákona o azylu a nikoliv ustanovení § 16 zákona o azylu, odkazuje Nejvyšší správní soud na právní názor vyslovený v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikován jako č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí NSS.

Obava z jednání ze strany soukromých osob není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu stěžovatele dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 22/2004.

Rovněž tak snaha legalizovat pobyt na území České republiky není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V tomto směru soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že posouzení dané právní otázky krajským soudem se naprosto nevymklo z obvyklé a ustálené rozhodovací praxe, když tatáž otázka již byla totožně posouzena a rozhodnuta opakovaně dříve. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného je dostatečně srozumitelným a přesvědčivým způsobem odůvodněno, pro stěžovatele z něj zcela jasně vyplývá, z jakých skutečností správní orgán a následně i soud vycházel a jakými právními úvahami se při rozhodování řídil.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o nákladech řízení má odůvodnění v ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba (v tomto případě kasační stížnost) odmítnuta.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 56 Az 11/2010 - 28 ze dne 3. 6. 2010 pro řízení o žalobě ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Pěva Skýbová, která žalobce zastupuje i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovené zástupkyni náleží v souladu s ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč spočívající v písemném podání soudu ve věci kasační stížnosti ze dne 16. 12. 2010 a jeden režijní paušál po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Protože ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovené zástupkyni se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 2880 Kč. Pro vyplacení odměny stanovil Nejvyšší správní soud přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2011

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu